

บันทึก
เรื่อง การนับอายุบุคคล

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๑๓/๓๒๔๖๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร ๐๔๐๓/ว.๘๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๐๙ ให้กระทรวงการคลังถือปฏิบัติการนับอายุของบุคคลตามมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับระยะเวลาเป็นเกณฑ์ในการคำนวณนับอายุบุคคลมิให้นับวันเกิดเป็นวันแรกแห่งการคำนวณอายุ โดยให้เริ่มนับวันถัดไปเป็นวันแรก เนื่องจากการนับอายุไม่มีกำหนดไว้เป็นประการอื่นหรือโดยกฎหมายกฎ ข้อบังคับ คำสั่งศาล ดังกรณีข้าราชการซึ่งเกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๔๙ จึงต้องเริ่มนับอายุตั้งแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๔๔๙ และจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๙ ซึ่งเป็นวันก่อนหน้านั้น ตามมาตรา ๑๕๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงรับราชการต่อไปได้อีก ๑ ปี โดยเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐

ต่อมา สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๗๐๓/๘๙๙ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๓๖ ถึงกระทรวงการคลังแจ้งว่า ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๙ กำหนดหลักเกณฑ์การคำนวณอายุของบุคคลโดยมิให้นับวันเกิดเป็นวันแรกแห่งการคำนวณอายุนั้น ก็เนื่องจากในขณะนั้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ใช้บังคับอยู่มิได้บัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุบุคคลไว้ให้ชัดเจนว่าจะให้เริ่มนับแต่วันใด แต่ปัจจุบันได้มีการใช้บังคับพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕ แล้ว และมาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุของบุคคลไว้อย่างชัดเจนว่า “การนับอายุของบุคคลให้เริ่มนับแต่วันเกิด...” ดังนั้นการนับอายุของบุคคลจึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันเกิดกล่าวคือ ผู้ใดเกิดวันใดก็ต้องเริ่มนับตั้งแต่วันนั้น สำหรับการนับวันสิ้นสุดระยะเวลาเพื่อคำนวณอายุของบุคคล ควรถือปฏิบัติตามมาตรา ๑๙๓/๕ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕ คือระยะเวลา ย่อมสิ้นสุดลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ดังนั้นผู้ที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๖ ก็จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ และต้องพ้นจากราชการไปเพราะครบเกษียณอายุตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ เป็นต้นไป แต่ ก.พ. เห็นว่าเรื่องนี้เป็นการตีความตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลัง ประกอบกับอาจมีผลกระทบกับข้าราชการประเภทและฝ่ายต่าง ๆ และมีปัญหาในทางปฏิบัติกับบุคคลที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ของปี พ.ศ.๒๔๗๕ พ.ศ.๒๔๗๖ และ พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงขอให้กระทรวงการคลังพิจารณาหลักเกณฑ์การคำนวณเกษียณอายุราชการสำหรับข้าราชการตามกฎหมายต่าง ๆ เพื่อจะได้ถือปฏิบัติเป็นแนวเดียวกันต่อไป

กระทรวงการคลังได้พิจารณาตามความเห็นของ ก.พ. แล้วเห็นว่าพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๙ วรรคแรก บัญญัติว่า “ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการนั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์” และมาตรา ๒๑ วรรคแรกบัญญัติว่า “ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุราชการตั้งบัญชีไว้ ในมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง” เมื่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖ ได้บัญญัติการนับอายุของบุคคลไว้เป็นการเฉพาะแล้ว กระทรวงการคลังเห็นว่าควรจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย จึงได้มีหนังสือที่ กค ๐๕๑๓/ว.๕๘ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ แจ้งให้ส่วนราชการถือปฏิบัติการนับอายุของบุคคลซึ่งเกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๗ ซึ่งจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๗ ตามนัยมาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน) ให้บุคคลผู้นั้นพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ (รับราชการได้ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๗) สำหรับผู้ที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๘ และวันที่ ๑ ตุลาคมของปีต่อไป ก็ให้ถือหลักการนับอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามนัยมาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และเกษียณอายุไปโดยนัยเดียวกัน

ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๑๓/ว.๕๘ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ที่แจ้งให้ส่วนราชการถือปฏิบัติดังกล่าว ทำให้มีผลกระทบกับข้าราชการบางส่วนที่เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๗ ที่จะต้องพ้นจากราชการด้วยเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ จึงได้มีหนังสือร้องทุกข์มายังกระทรวงการคลังและสำนักงาน ก.พ. รวม ๕ ราย โดยมีประเด็นร้องทุกข์สรุปได้ ดังนี้

(๑) หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๑๓/ว.๕๘ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ไม่ได้บังคับกับผู้ที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๕ และ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๖ จึงให้ประโยชน์นอกเหนือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้แก่เงินเดือนและเงินเพิ่มในอายุราชการปีที่ ๖๑ รวมทั้งบำเหน็จบำนาญ ทำให้บุคลากรที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๗ ได้รับความไม่เสมอภาคและความไม่ยุติธรรม

(๒) ทำให้เสียประโยชน์ในเรื่องการเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีการปรับเงินเดือน และการจ้างล่วงหน้าเพียง ๓ - ๕ เดือน ทำให้เตรียมตัวไม่ทันในเรื่องที่อยู่อาศัย และการศึกษาของบุตร

(๓) ขอให้ผ่อนปรนอยู่รับราชการต่อไปอีก ๑ ปี โดยให้เกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๘

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้ผู้ร้องว่ากระทบถึงสิทธิประโยชน์อันสำคัญของข้าราชการประเภทและฝ่ายต่าง ๆ ที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๕ และ ๒๔๗๖ ซึ่งได้พ้นจากราชการไปแล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๗ ที่ยังรับราชการอยู่ในขณะนี้ และจะต้องพ้นจากราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง

ที่ กค ๐๕๑๓/ว.๕๘ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๗ จึงขอหารือว่าบุคคลที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ของ พ.ศ.๒๕๓๕ พ.ศ.๒๕๓๖ และ พ.ศ.๒๕๓๗ จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ตามกฎหมายในวัน เดือน ปีใด และเกียณอายุราชการไปตามกฎหมายในวันไหนที่เท่าใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวประกอบคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) และผู้แทนสำนักงาน ก.พ.แล้ว เห็นว่า เดิมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้บัญญัติเรื่องการนับอายุบุคคลว่าให้เริ่มนับตั้งแต่เมื่อใด แต่ในทางปฏิบัติโดยทั่วไป การคำนวณนับอายุบุคคลได้ถือปฏิบัติโดยนับอายุบุคคลตามความเป็นจริง กล่าวคือ นับแต่วันที่เกิดต่อมา ในปี พ.ศ.๒๕๐๙ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครบคณะ) ได้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการนับอายุของข้าราชการที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๔๙ ว่าจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันใด (กรณีนายเกษม ทิพยจันทร์) ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นว่าการคำนวณนับอายุบุคคลเป็นการนับระยะเวลาอย่างหนึ่ง กรณีจึงต้องอยู่ในบังคับมาตรา ๑๕๔^๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งบัญญัติมิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลารวมคำนวณเข้าด้วย ฉะนั้น ผู้ที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๔๙ จึงต้องเริ่มนับระยะเวลาในการคำนวณอายุตั้งแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๔๔๙ ส่วนวันสิ้นสุดแห่งระยะเวลาคือวันที่บุคคลนั้นจะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ก็ต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๕๔^๒ ที่บัญญัติว่าระยะเวลาอย่างย้อนหลังลงในวันก่อนที่จะถึงวันแห่งปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ซึ่งในกรณีนี้คือปีที่นายเกษม ทิพยจันทร์ จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๙ ซึ่งอยู่ในระยะปีงบประมาณใหม่ ฉะนั้นนายเกษม ทิพยจันทร์ จึงมีสิทธิรับราชการต่อไปอีกหนึ่งปี และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๐๙ ให้ส่วนราชการต่างๆ ถือปฏิบัติตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องดังกล่าว

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า ปัจจุบันได้มีการแก้ไขบทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดย

^๑ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕)

มาตรา ๑๕๔ ถ้าระยะเวลานับเป็นวันก็ดี สัปดาห์ก็ดี เดือนหรือปีก็ดี ท่านให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมคำนวณเข้าด้วย เว้นแต่จะเริ่มการในวันนั้นเองตั้งแต่เวลาอันเป็นกำหนดเริ่มทำการงานกันตามประเพณี

^๒ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕)

มาตรา ๑๕๔ ถ้าระยะเวลานับเป็นสัปดาห์ก็ดี เดือนหรือปีก็ดี ท่านให้คำนวณตามปฏิทินในราชการ

ถ้าระยะเวลามีกำหนดนับแต่วันต้นแห่งสัปดาห์ก็ดี วันต้นแห่งเดือนหรือปีก็ดี ท่านว่าระยะเวลาย่อมสุดสิ้นลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งสัปดาห์ เดือนหรือปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ถ้าในระยะเวลานับเป็นเดือนหรือปีนั้นไม่มีวันตรงกันในเดือนสุดท้าย ท่านว่าวันสุดท้ายแห่งเดือนนั้นเป็นวันสุดสิ้นระยะเวลา

พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕ และมาตรา ๑๖^๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุบุคคลไว้อย่างชัดเจนว่า ‘การนับอายุของบุคคลให้เริ่มนับแต่วันเกิด...’ เหตุผลของการแก้ไขปรากฏตามเอกสาร ข้อเสนอการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กันยายน ๒๕๓๕ ว่า “(๒) การเริ่มนับอายุบุคคล คณะกรรมการได้เพิ่มหลักการใหม่เกี่ยวกับการเริ่มนับอายุบุคคลโดยให้เริ่มนับตั้งแต่วันเกิดโดยความเป็นจริงเป็นต้นไป ทั้งนี้ เนื่องจากตามบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ปัจจุบันมิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะว่าจะให้เริ่มนับอายุบุคคลตั้งแต่เมื่อใด จึงเกิดการตีความขึ้นว่า เมื่อกฎหมายมิได้บัญญัติไว้การนับระยะเวลาต้องอยู่ในบังคับมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งกำหนดว่า มิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลารวมคำนวณเข้าด้วย และได้มีการเข้าใจยึดถือแนวการตีความเช่นนี้ตลอดมา เป็นผลให้การนับอายุบุคคลไม่ตรงต่อความจริง คณะกรรมการจึงเห็นว่าการเริ่มต้นนับวันเกิดของบุคคลสมควรให้เริ่มนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป แตกต่างจากการเริ่มต้นนับระยะเวลากรณีอื่น จึงได้บัญญัติให้ชัดเจนเพื่อเป็นบทยกเว้นจากมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ปัจจุบัน” “ ดังนั้น การนับอายุบุคคลจึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันเกิด และการนับวันสิ้นสุดระยะเวลาเพื่อคำนวณอายุบุคคลก็เป็นไปตามมาตรา ๑๙๓/๕ วรรคสองแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ปัจจุบัน คือ ระยะเวลาย่อมสิ้นสุดลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น โดยที่พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ.๒๕๓๕ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๕^๒ การนับอายุของบุคคลภายหลังวันดังกล่าวจึงต้องนับตามบทบัญญัติมาตรา ๑๖ ประกอบมาตรา ๑๙๓/๕ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ปัจจุบัน ดังนั้น บุคคลที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ บุคคลที่เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๓๐

^๑ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๖ การนับอายุของบุคคลให้เริ่มนับตั้งแต่วันเกิด ในกรณีที่รู้ว่าเกิดในเดือนใดแต่ไม่รู้วันเกิด ให้นับวันที่หนึ่งแห่งเดือนนั้นเป็นวันเกิด แต่ถ้าพ้นวิสัยที่จะหยั่งรู้เดือนและวันเกิดของบุคคลใด ให้นับอายุบุคคลนั้นตั้งแต่วันต้นปีปฏิทิน ซึ่งเป็นปีที่บุคคลนั้นเกิด

“สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, ข้อเสนอการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑, กันยายน ๒๕๓๕

^๒ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๙๓/๕ ถ้ากำหนดระยะเวลาเป็นสัปดาห์ เดือนหรือปี ให้คำนวณตามปีปฏิทิน

ถ้าระยะเวลามีได้กำหนดนับแต่วันต้นแห่งสัปดาห์ วันต้นแห่งเดือนหรือปี ระยะเวลาย่อมสิ้นสุดลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งสัปดาห์ เดือนหรือปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ถ้าในระยเวลานับเป็นเดือนหรือปีนั้นไม่มีวันตรงกันในเดือนสุดท้าย ให้ถือเอาวันสุดท้ายแห่งเดือนนั้นเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลา

^๓มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

กันยายน ๒๕๓๖ และบุคคลที่เกิด ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗จะมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๗

สำหรับปัญหาที่กระทรวงการคลังหรือว่าข้าราชการที่เกิดในวันที่ ๑ ตุลาคม ของ พ.ศ.๒๕๓๕ พ.ศ.๒๕๓๖ และ พ.ศ.๒๕๓๗ จะพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ บำนาญข้าราชการในวันที่เท่าใด นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า มาตรา ๑๙^๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติให้ ข้าราชการต้องพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการนั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ดังนั้น บุคคลที่เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ และจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๓๕ คือพ้นจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ สำหรับบุคคลที่เกิดวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ และจะพ้นจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ สำหรับบุคคลที่เกิด วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๗ และจะพ้น จากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๗

โดยที่ขณะนี้ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๐๙ ให้ส่วน ราชการถือปฏิบัติในการนับอายุบุคคล โดยให้เริ่มนับวันถัดจากวันเกิดเป็นวันแรกซึ่งไม่สอดคล้อง กับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในปัจจุบันที่บัญญัติให้เริ่มนับแต่วันเกิด จึง สมควรที่กระทรวงการคลังจะได้นำเรื่องนี้เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติให้ เหมาะสมต่อไป

(ลงชื่อ) ม. ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๓๗

^๗พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๕๓๔

มาตรา ๑๙ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้น ปีงบประมาณที่ข้าราชการนั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์สมุหราชองครักษ์ รองสมุ หราชองครักษ์ และข้าราชการการเมือง

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์และรองสมุหราช องครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย